

[Undervisningsministeren.]

narier og 2 Forstandere for private Seminarier — havde Sæde, var man enig om, at der findes en betydelig Arbejdsløshed blandt Lærerne, blandt Seminaristerne, og at dette ikke er et øjeblikkeligt Fænomen, men en Tilstand, der vil være varig i hvert Fald i længere Tid. Man udregnede, at der aarlig dimitteredes mindst 100 Seminarister ud over det Antal, som kunde vente Ansættelse i de Stilling, hvorpaa Uddannelsen tager Sigte, og man gør opmærksom paa, at det er en Tilstand, der snarere vil forværres end forbedres, idet Skolebørnstallet ifølge Oplysninger fra Statistisk Departement i de kommende 5 Aar vil gaa betydeligt ned: fra 469 000 skolepligtige Børn i Aar til 426 000 i 1939, altsaa i dette Femaar med ikke færre end 43 000 Børn. Derfor var hele Udvalget enigt om, at der maatte gøres noget, og hele Udvalget indstiller, at der nedlægges 3 Seminarier. Et enkelt Medlem tog ganske vist Forbehold over for, hvad man kan kalde Tvangsnedlæggelse af et Seminarium, men vedkommende ene Medlem er senere blevet en meget ivrig Tilhænger af, at der gennemføres en Ordning, hvorefter 3 Seminarier nedlægges. Dette sagkyndige Udvalg var i alt væsentligt enigt.

Jeg henviser ærede Medlemmer, der ikke maatte have fulgt Folketingets Forhandlinger helt nøje, til dette Udvalgs Betænkning, der findes som Bilag til det Forslag til Lov om Nedlæggelse af Seminarier, som jeg havde den Ære at forelægge i Folketinget den 12. Januar. I Folketinget og Folketingsudvalget har vi nu behandlet Sagen i henimod 4 Maaneder, og Behandlingen endte med, at Folketinget i Torsdags med meget stort Flertal vedtog det Lovforslag, som jeg her har den Ære at forelægge for det høje Ting. Jeg gaar ud fra, at Medlemmerne har fulgt den sidste Tids Forhandlinger i Folketinget og kender Folketingsudvalgets Betænkning, saa jeg ikke behøver at gaa alt for dybt i Enkeltheder ved Forelæggelsen her.

Forslaget gaar netop ud paa det, som Udvalget ønskede, nemlig Nedlæggelsen af 3 Seminarier; ja, endda af lidt mere.

For det første nedlægges Femmers Kvindeseminarium og Forskoleseminarium her i København, eller rettere sagt Lovforslaget konstaterer, at dette Seminarium nedlægges. Det vilde nemlig af andre Grunde, selv om vi ikke gennemførte nogen Lov, forsvinde som Seminarium, idet Københavns Kommune ikke ret længe vil kunne opretholde en Øveisesskole ved dette Seminarium paa Grund af den Forskydning i Børnetallet

fra Centrum og ud i Yderkredsene, der finder Sted her i København. Det er saa Meningen, at Grund og Bygninger skal overtages af Staten paa Vilkaar, der bestemmes ved nærmere Forhandling mellem Undervisningsministeren og Rigsdagens Finansudvalg, og jeg bemyndiges til at føre disse Forhandlinger.

Dernæst bestemmes det, at Jonstrup Statsseminarium nedlægges, væsentlig ud fra den Betragtning, at dette Seminariums Bygninger altid har været daarlige og selv med betydelige Omkostninger meget vanskeligt, ja vel umuligt, vil kunne bringes i virkelig tidssvarende Stand.

Til Gengæld gøres Vordingborg Privatseminarium, hvis Forstander, der nu er ældre og har været svagelig i nogle Aar, selv ønsker en Ændring, til Statsseminarium paa de nærmere Vilkaar, der nævnes i Lovforslaget. Dette Seminarium har udmærkede Bygninger, og det ligger særdeles godt for Sjælland og de sydlige Øer.

I Jylland nedlægges Vejle Stats-Forskoleseminarium og tillige den Del af den Langske Skoleinstitution i Silkeborg, som omfatter baade Kvinde- og Mandseminarium. Til Gengæld faar denne Institution Ret til at indføre Dobbeltklasser ved sit Forskoleseminarium. Derved naas dog for Forskoleseminariernes Vedkommende, at vi faar en Klasserække mindre. Der vil altsaa fremtidig kun blive det Langske med Dobbeltklasser i Silkeborg og saa Odense Seminarium.

Formaalet med dette Lovforslag er for det første det, jeg nævnte, som var Hovedformaalet for det nedsatte ministerielle Udvalg, nemlig at bekæmpe Arbejdsløsheden blandt Seminaristerne og derved undgaa, at mange unge Mennesker bruger adskillige Aar, og at det koster baade dem og Samfundet mange Penge at naa en Uddannelse til en Stilling, i hvilken de ikke vil kunne finde Anvendelse. Det vil ofte kun have været til Skade for dem, at de har brugt disse Aar, og at disse Penge er anvendt, de maatte hellere være gaaet andre Veje. Det er tillige Formaalet at tilvejebringe en Besparelse for Statskassen. Hvis dette Lovforslag gennemføres, vil Staten spare mellem 125 000 og 135 000 Kr. aarlig, og det er jo ogsaa værd at tage med i disse Tider, særlig da man maa sige, at de hidtil anvendte Penge har været uheldigt anvendt, idet vi har den omtalte Overproduktion.

Det vil jo være saadan med ethvert Forslag af denne Art, at i Princippet vil alle være enige om, at det er udmærket;